

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 42. Walafrius Strabo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX. Rabani expositio non accurata videtur, A. C. 848. nec illi satis consentanea, quam Hinemarus ab ipso Gotteschalco editam citavit. Deinde Rabanus in sua Epistola dicit: *Hunc igitur mittimus tibi, & monemus, ut in tua Diocesi incluso non permittas, amplius populum fallere; complures enim ab ipso decepti & perversi feruntur.* Præter hanc Epistolam dedit Rabanus ad Hinemarum aliam, in qua de ipsa Fidei Doctrina differit.

§. XLII.

Walafridus Strabo.

Bult. t. V.
s. 60.

Sup. Lib.
XLVI. §. 54

Walafridus Strabo, quem Gotteschalci amicum paulo ante fuisse diximus, natus anno octingentesimo sexto, a prima ætate institutum Monasticum in Abbatia Augiæ divitis amplexus a Tactone Magistro bonis literis excultus est. Annum ætatis agens decimum octavum Visiones Wetini, ut supra advertimus, versibus reddidit. Fuldam missus scribam dedit. Rogatus a Monachis S. Galli scripsit vitam S. Galli & S. Othmarii, illius Monasterii Fundatorum. Complura etiam ab ipso composita exstant carmina, in quibus aliquot viros illa tempestate claros celebrat. At duo Strabonis Opera præ reliquis memorabilia sunt, Glossa ordinaria, & Tractatus de Divinis Officiis.

Officiis. Glossa ordinaria sunt Adnota-
 tiones brevissimæ in totam S. Scriptu-
 ram, imprimis ex Commentariis Rabani
 excerptæ, quibus celebratiores per sex-
 centorum annorum spatium Orbis Chri-
 stianus non habuit.

Sæculum IX.
 A. C. 848.

Tractatus de Officiis Divinis post an-
 num octingentesimum quadragesimum
 scriptus est, cum in eo mentio fiat Lu-
 dovici pii jam defuncti, nata occasione
 ex quæstione de Imaginibus, de quibus
 Walafridus sobrie differit, tam illos vi-
 tuperans, qui imagines contemnunt,
 quam qui superstitione colunt, & docens,
 honorem creaturis convenientem esse
 exhibendum.

c. 8.

Quamvis non neget morem Vete-
 rum orandi versa ad Orientem facie, il-
 los tamen non damnat, qui Altaria vel
 Ecclesias, si magis commodum fuerit, al-
 io situ extruunt. Fatetur Campanarum
 usum non esse admodum antiquum, & ex
 Italia fuisse advectum. Tunc nempe ul-
 tra annos ducentos Campanarum usus
 in Francia vigeat, quod ex historia S. Lu-
 pi Senonensis liquet.

c. 4.

c. 5.

Sup. Lib.
 XXXVIII.
 §. 16.

Ceterum notat, linguam Teutonicam
 pleraque vocabula ad Religionem perti-
 nentia a Græco & Latino mutuasse.
*Quod inde factum, inquit, quia Barbari
 in Romanorum exercitibus stipendia me-
 rebantur, & permulti Præcones Verbi*

c. 7.

Gg 4

Divini

Sæculum XI. A. C. 848. *Divini ad eos erudiendos veniebant. Itaque nostri permulta utilia prius sibi ignota didicerunt præsertim a Gothis, qui post suscepta Christiana Sacra in Provinciis Græcorum habitantes lingua nostra scilicet Teutonica utebantur. Tum, qui inter eos doctrina excellabant, Libros Sacros in linguam suam transtulerunt, quorum Exempla etiamnum in multorum manibus sunt. Id quoque a Fratribus fide dignis nobis relatum, quod apud Scythas, præcipue Tomitanos, hodieque Divina Officia eadem lingua celebrentur.*

Soc. IV. c. 53 Hæc Translatio Scripturæ in usum
Sup. Lib. XVII. §. 36. Gothorum sine dubio illa fuerit, quæ Ulfilam Auctorem habet, & cujus suo tempore memini; sed alterius præter istud testimonii, Officium Divinum Lingua Teutonica fuisse peractum, non recorder.

c. 18. Auctor morem benedicendi agnum prope Altare, de quo Fideles in Festo Paschæ ante omnem alium cibum comedant, rejicit tanquam Superstitiones Judaicas redolentem; sed nihilominus hæc Benedictio etiamnum in fine Missalis Romani extat.

c. 20. Illud quoque notat, Fideles tempore S. Gregorii diebus Jovis in Quadragesima non jejunasse, sed ista consuetudine postea introducta Gregorium juniorem
(five

(sive Gregorium II. sive tertium putet) Sæculum IX. A. C. 848.
 etiam pro his diebus Missas & Officia S. Greg. IV. Dial. c. 56.
 ordinasse. Consuetudinem quotidie
 Missam celebrandi ab exemplo S. Cassii
 Narniensis comprobat. Dicit, Presby-
 teros diversas tenuisse consuetudines, c. 21.
 cum aliqui unicam in die Missam, alii
 duas tresve, aut quot expedire videba-
 tur, celebrarent. *Qua in re, inquit, for-
 te nituntur Auctoritate Ecclesiæ Roma-
 næ, in qua non nunquam duæ tresve Mis-
 sæ, sicut in Nativitate Domini, aut in
 Festis quorundam Sanctorum, celebran-
 tur.* Imo id quandoque esse necessarium
 judicat, ut si in Festo solemniori Missa pro
 defunctis celebranda sit, aut alia causa
 superveniat. Diversa refert exempla,
 ut Leonis Papæ sæpe una die septies vel
 novies Missam celebrantis, & S. Bonifa-
 cii Moguntini nunquam sæpius quam se-
 mel in die Sacris operantis, additque,
 cuilibet licere facere quod videretur.

Walafridus antiquæ Liturgiæ Gal-
 licanæ, quam complures adhuc serva-
 bant, mentionem facit. *Consuetudo, in-
 quit, in Missa cantandi Symbolum Con-
 stantinopolitanum a Græcis ad Latinos* Conc. Tolet. III. c. 2. Sup.
pervenit, & præsertim post damnatum l. XXXIV. s. 56. Conc. Tol. IV. c. 14. Sup. Lib. XXXVIII.
*Felicem Urgelitanum in Gallia & Ger-
 mania invaluit. Hoc Symbolum in Hi-
 spania cantatur ex mandato Concilii To-
 letani (nempe tertii anno quingentesimo*

Sæculum IX. octogesimo nono coacti) *item alterius*
 A.C. 848. Concilii in eadem Civitate (nempe quar-

De Divinis
 Officiis.

ti anno sexcentesimo trigesimo tertio)
præcipitur, ut singulis Dominicis in Mis-
sa Hymnus trium puerorum cantetur,
quod Romani propter Officiorum multitu-
dinem tantum quater in anno, quando
duodecim recitantur lectiones (nempe
 in quatuor Angariis) *cantant.* Auctor
 illos Laicos reprehendit, qui in pluribus
 Missis transeuntes offerebant, & Missæ
 finem non expectabant, aut qui crede-
 bant, tot oblationes sibi dandas, quot es-
 sent personæ, pro quibus orabant, quasi
 vero unicum Sacrificium non sufficeret
 omnibus. Non reprehendit pluries in
 die, si pluribus Missis interessent, com-
 municantes. Dicit legitimam Missam
 illam esse, ubi sunt Sacerdos, Respon-
 dens, Offerens, & Communicans. (*)

Primis

(*) *Legitimam*, nempe de congruo, non
 autem necessario. Nam si Verba Christi Domini:
Bibite ex hoc omnes, Matth. XXVI. tam stricte
 accipienda essent, ut volunt Protestantes, se-
 queretur, non solum aliquos, sed omnes Fide-
 les, qui intersunt, necessario & ex præcepto
 teneri Corpus Domini Nostri sumere. Sed
 præcepto Christi Domini satisficit, si Fideles se-
 cundum explicationem & præceptum Ecclesiæ
 semel in anno tempore Paschali S. Communio-
 nem accipiant præter obligationem in Festis &
 Domini

Primis temporibus, inquit, Sacerdotes in- Sæculum IX.
duti vulgaribus vestimentis operabantur A. C. 848.

Sacris

c. 24.

Dominicis Sancto Sacrificio assistendi. Deinde nullibi id præcipiunt Canones, ut in singulis Missis præter Sacerdotem etiam alii Fideles communicent. Præterea si, quod Protestantes admittunt, licet Sacerdoti consecrare Evcharistiam, ut devotioni alterius Fidelis communicare volentis seruiat, eumque S. Corpore & Sanguine Jesu Christi muniat, cur non etiam liceat, se ipsum solum sacratissimo hoc Corpore & Sanguine partecere? Ut nihil dicam de eo, quod Missæ insit ratio Sacrificii, quo Deus Pater Omnipotens honoratur, adoratur & nobis reconciliatur. In hoc videlicet maxime errant Protestantes, quod negent Evcharistiam esse Sacrificium contra omnium Sæculorum & SS. Patrum Testimonia, ut vidimus in Tractatu Domini Mede, qui cum negare non possit, Evcharistiam a veteribus Christianis frequentissime Sacrificium fuisse appellatum, vocem *Sacrificium* in alio sensu quam Ecclesia Catholica explicare irritum & vano labore adnititur, postquam in sui Tractatus exordio falsus est, quod hæc ipsa vox ingenia magnorum & eruditissimorum virorum Protestantium nimium quantum torqueat. Tandem advertendum, etiam tunc quando Sacerdos solus cum uno ministro celebrat, nihilominus in sensu literali & proprio adesse Sacerdotem, respondentem, offerentem, & communicantem, quod dicit Walafridus, quia Sacerdos,

ante-

Sæculum IX. *Sacris, quem morem ad huc a quibus-*
 A. C. 848. *dam in Oriente servari ajunt. Tempo-*

Greg. VII. re S. Gregorii non licebat omnibus E-
 c. 112. *Sup. piscopis Dalmaticam gerere, cum interim*
 l. XXXVI. *bodie omnes ferme Episcopi & aliqui Pres-*
 §. 10. *byteri hanc sub Casula gerere sibi lice-*
re putent. Cultum Archiepiscoporum

† Stola.

c. 25.

seu Summorum Pastorum recenset in
hunc modum: Dalmatica, Alba, Mani-
pulus, Orarium, † Cingulum, Sandalia,
Casula, & Pallium. Dicit, S. Paulinum
 Forojulensem sæpe in immolatione Sa-
 crificii præsertim in Missis privatis Hy-
 mnos recitasse. Tum ob Sacræ Sedis
 Reverentiam ejusmodi ritus ab omnibus
 prope Ecclesiis fuisse receptos, cum nullæ
 Traditiones magis imitatione dignæ sint.

c. 26.

Si necessitas postulat, omnis homo &
 etiam fœmina Baptismum conferre pot-
 est. Baptismus conferri potest per as-
 persionem.

c. 28.

In Hispania dies Rogatio-
 num post Pentecostem celebrabant, ne
 jejunarent tempore Paschali.

c. 31.

In fine
 hujus Tractatus Walafridus Dignitates
 & Munera Sæcularia cum Ecclesiasticis
 confert, dicitque: *Capellani principio*
dicti sunt a Cappa S. Martini, quam Re-
 ges

antequam consecret, panem utique Deo offert,
 & post consecrationem e suis ipse manibus Je-
 su Christi Corporis & Sanguinis Communio-
 nem accipit.

ges Franciæ, cum ad Bellum proficiscerentur, secum deferebant, ut eo facilius de hostibus victoriam reportarent. Ergo illi Clerici, qui Cappam portabant, Capellani vocati. Idem banc Cappam cum ceteris Reliquiis custodire adsueverant. Liber Pontificalis, S.Damasco adscriptus sæpe in hoc Walafri di opere adducitur. Ipse Abbas fuit Augiæ divitis annis septem, atque anno ætatis suæ quadragesimo tertio, salutis reparatæ octingentesimo quadragesimo nono ad superos abiit. Cognomentum latinum accepit Strabus seu Strabo, quod torvis esset oculis.

Sæculum IX.
A. C. 848.

§. XLIII.

S. Convoyo Abbas Redonensis.

Inter hæc Nomenojus, Britannia Dux, qui liberum se a Regis Caroli potestate credebat, Concilium convocavit, urgente S. Convoyone Abbate Redonensi & admonente Principem, omnes illius Provinciae Episcopos Simoniaca labe esse inquinatos, imprimis autem Subsannium Episcopum Venetiensem; denique ab iis nec ullum Presbyterum nec Diaconum, nisi pecuniam daret, ordinari. S. Convoyo Principi iram Dei denunciabat, si hos abusus, cum posset, non tolleret. Ergo cunctos illius Provinciae Episcopos & Viros doctissimos adesse jubet; cum-

vit. S. Conv.

c. 10. to. 6.

Act. B. p. 211

que